

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Jana Vyklického, ve věci žalobce **D. K.**, zastoupen JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Plzeň, Vlastina 23 proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2014, č. j. 17 A 46/2013 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadal rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“) ze dne 30. 6. 2014, č. j. 17 A 46/2013 – 42, kterým krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. DSH/15586/13. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19. 8. 2013, č. j. MMP/169250/13, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), v souvislosti s porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona a dále ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona, v souvislosti s porušením § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona. Stěžovateli byla uvedeným rozhodnutím Magistrátu města Plzně uložena pokuta ve výši 26.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 13 měsíců; zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Rozhodnutím žalovaného bylo toto rozhodnutí Magistrátu města Plzně

změněno tak, že z výroku o vině bylo vypuštěno porušení § 6 odst. 8 zákona o provozu na pozemích komunikacích a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Výrok o trestu byl změněn tak, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř. s.“), a rovněž zrušení rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni.

Stěžovatel měl údajně dne 20. 10. 2012 řídit vozidlo VW Lupo, reg.zn. X, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění. Byť tuto skutečnost potvrdil v oznámení přestupku i při výpovědi před správním orgánem I. stupně, v rámci odvolání podaného k žalovanému toto své tvrzení odvolal a tvrdil, že vozidlo neřídil a nemohl se tedy dopustit vytýkaného jednání. Žalovaný přesto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez dalšího potvrdil, aniž by doplnil řízení o nové podklady pro rozhodnutí.

Stěžovatel spatřuje vadu řízení v tom, že žalovaný i správní orgán I. stupně skutkový stav zjistili pouze z odvolané výpovědi stěžovatele, a tím i zpochybněného oznámení přestupku, a z úředního záznamu pro podání vysvětlení, čímž porušili ustavení § 137 odst. 4 správního řádu, podle kterého záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Skutkový stav tak nemá oporu v provedených důkazech, neboť po odvolání výpovědi stěžovatele zde není žádný důkaz k tomu, zda stěžovatel řídil v inkriminované době předmětné vozidlo. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně je tak nezákonné a tuto vadu stěžovatel vytknul již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud proto měl napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s.ř. s.].

Stěžovatel dále považuje rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, což je důvod kasační stížnosti předvídaný ust. § 103 odst. 1 písm. d) s.ř. s. Stěžovatel na podporu svého tvrzení, že v inkriminované době vozidlo neřídil, navrhl výslech policistů. Policisté však vyslechnuti nebyli a skutkový stav tak nebyl zjištěn dostatečně. Krajský soud se s otázkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu v rozhodnutí nevypořádal a bez dalšího akceptoval argumentaci žalovaného, že důkazní stav i po odvolání výpovědi stěžovatele je dostatečný pro vydání rozhodnutí.

Krajský soud dále nesprávně posoudil právní otázku, zda lze užít jako důkaz výpověď stěžovatele, kterou tento následně odvolal, čímž je naplněn důvod kasační stížnosti předvídaný § 103 odst. 1 písm. a) s.ř. s.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Podle žalovaného se Krajský soud v Plzni vypořádal se všemi žalobcovými námitkami, neboť odůvodnil, proč považuje skutkový stav za dostatečně prokázaný i bez výslechu policistů a proč považuje odvolání výpovědi obsahující doznání žalobce za účelové. Žalovaný je přesvědčen, že může a je podle § 50 odst. 4 správního řádu povinen zkoumat věrohodnost jak žalobcem učiněné výpovědi při ústním jednání, tak odvolání této výpovědi v odvolacím řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný považoval odvolání výpovědi za nevěrohodné, nebylo způsobilé vnést

pokračování

pochybnosti do dosud zjištěného skutkového stavu, a proto žalovaný další dokazování neprovedl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Stěžovatel byl dne 20. 10. 2012 v 11. hod. zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž nepředložil řidičský průkaz s tím, že jej zapomněl doma. Následně policisté zjistili, že stěžovatel je veden jako „neřidič“, neboť nemá řidičské oprávnění pro žádnou z řidičských skupin. V podaném vysvětlení, o kterém byl se stěžovatelem tentýž den sepsán úřední záznam, stěžovatel uvedl, že se tzv. „vybodoval“. Proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně o povinnosti odevzdat řidičský průkaz se odvolal, ale neví, jak odvolání dopadlo, neboť v době rozhodování byl ve Finsku a jednal za něj jeho zástupce. U ústního jednání před správním orgánem dne 29. 7. 2013 stěžovatel svou výpověď zopakoval s tím, že svého jednání lituje, kdyby věděl o blokaci, vozidlo by neřídil. Doplnil, že uvedený den jel za přítelkyní. Po seznámení s oznámením přestupku a spisovou dokumentací stěžovatel uvedl, že ke spisové dokumentaci nemá výhrady, vše je dle jeho názoru pravdivé. Správní orgán kromě výsledku stěžovatele provedl k důkazu listiny, mj. oznámení přestupku ze dne 7. 6. 2013, úřední záznam zakročujících policistů, úřední záznam o podání vysvětlení a listinné důkazy k pozbytí řidičského oprávnění stěžovatele, a na základě toho rozhodli o vině stěžovatele. V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatel odvolal svou výpověď - doznání, protože ji učinil pod psychickým nátlakem, a uvedl, že předmětného dne uvedené vozidlo a ani žádné jiné vozidlo neřídil a nemohl být tedy kontrolován příslušníky Policie České republiky.

Nejvyšší správní soud se zabýval stěžovatelem namítanou nezákonností rozhodnutí žalovaného z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť správní orgán opřel právní kvalifikaci o skutkový stav, který tu ve skutečnosti není, neboť důkazy jednak provedeny nebyly a jednak provedené důkazy byly získány způsobem, který je v rozporu se zákonem. Pochybení správního orgánu stěžovatel spatřuje v použití úředních záznamů jako zdrojů skutkových zjištění, ač tyto jako důkaz dle § 137 odst. 4 správního řádu použít nelze, rovněž tak nelze skutkový stav zjistit z odvolané výpovědi, naopak správní orgán neprovedl stěžovatelem navržené výsledky svědků (policisty).

Nejvyšší správní soud předesílá, že zákon o přestupcích neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu, proto je podle § 51 zákona o přestupcích nutno vyjít ze subsidiárně použitelných předpisů o správním řízení, konkrétně z již výše uvedeného ust. § 3 správního řádu, podle kterého, nestanoví-li zákon něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými § 2, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli

účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).

Co se týká možnosti užití úředních záznamů pro zjištění skutkového stavu, správní právo s výjimkou ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu nemá speciální úpravu. Náležitosti úředního záznamu o úkonu stanoví zákon č. 273/2008 Sb., o policii, v § 109 odst. 1 tak, že musí být pořízen bez zbytečného odkladu a musí obsahovat uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu; podpis nebo vyjádření osoby, které se úřední záznam týká, zákon o policii nevyžaduje. Zákon v ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu výslovně vylučuje použít jako důkazní prostředek úřední záznam o podání vysvětlení, neboť jej pořizuje správní orgán, aniž by osoba, která vysvětlení podává, měla na jeho obsah vliv – nemůže proti němu ani vznést námitky ani jej nemusí podepsat. Tomuto odpovídá i stěžovatelem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 - 115 z 22. 1. 2009, ve kterém Nejvyšší správní soud mj. dovodil: *„možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu). Úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek“*.

Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 3. 2004, II. ÚS 788/02 dospěl k závěru, že *„úřední záznam je jednostranný úkon správního orgánu a nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno“*, a podtrhuje, že *„i v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného“*. Úředním záznamem, na základě kterého Ústavní soud tento svůj formuloval, je záznam policisty o telefonickém předvolání obviněného k ústnímu jednání, kterého se obviněný nezúčastnil a popíral, že by se o ústním jednání dozvěděl; tedy jde o úřední záznam správního orgánu, na jehož obsahu nemá účastník žádný vliv a který popírá.

Zákaz užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku však nevylučuje užití úředního záznamu včetně úředního záznamu o podání vysvětlení ve správním řízení jako jednoho z podkladů pro rozhodnutí, neboť co může být podkladem pro rozhodnutí, stanoví § 50 odst. 1 správního řádu demonstrativním výčtem tak, že jimi mohou být návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Podkladem pro rozhodnutí tak může být prakticky cokoliv, co může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získáno v souladu se zákonem.

Lze tedy přisvědčit stěžovateli, že pokud by skutkový stav správní orgán zjistil pouze na základě úředních záznamů vyhotovený správním orgánem a dále nijak neverifikovaných mimo sféru dispozice správního orgánu, např. listinou vyhotovenou třetí osobou, výsledkem svědka, výpovědí účastníka apod., a zejména v případě, kdyby obviněný obsah takového úředního záznamu popíral, pak by takto zjištěný skutkový stav neměl oporu v dokazování a jednalo by se o chybu v objektivní stránce utváření podkladu pro rozhodnutí a rozhodnutí by bylo nezákonné [srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 1997, č. j. 6 A 61/95 - 36 (SoJ. 98, 5:158)].

pokračování

V tomto případě však žalovaný i správní orgán I. stupně skutkový stav zjistil ze souhrnu podkladů pro rozhodnutí, které jsou ve vzájemném souladu a logické spojitosti, a je tvořen kromě úředního záznamu zasahujících policisty, úředním záznamem o podaném vysvětlení, které je stěžovatelem podepsáno, oznámením přestupku, a dále listinami ze správního řízení o dosažení dvanáctibodového bodového ohodnocení řidiče – stěžovatele, včetně rozhodnutí správních orgánů v této věci, vyjádřením stěžovatele k těmto listinám a v neposlední řadě výpovědí stěžovatele u ústního jednání. Všechny podklady pro rozhodnutí jsou samotným stěžovatelem prohlášeny za správné a pravdivé a listina - oznámení přestupku – je navíc v den kontroly na místě samém stěžovatelem podepsána, bez dalšího jeho vyjádření, ze kterého by vyplývala nepravdivost jejího obsahu. V rozporu s těmito podklady je pouze ve velkém časovém odstupu učiněné tvrzení stěžovatele v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že vozidlo v inkriminovaný čas neřídil. Žalovaný i správní orgán I. stupně tak postupovali při zjišťování skutkového stavu v souladu se zákonem, konkrétně s citovaným ust. § 3, § 50 odst. 4 a § 50 odst. 1 správního řádu, nedopustili se vytýkaného porušení ust. § 137 odst. 4 správního řádu, neboť úřední záznam o podání vysvětlení nehodnotili jako důkaz, ale zabývali se jím při hodnocení ostatních skutkových zjištění, která učinili jak z listinných důkazů, tak dalších podkladů pro rozhodnutí. Pokud by tyto podklady pro rozhodnutí včetně toho, co uvedl samotný stěžovatel, pominuli, nepřihlédli k nim a nehodnotili je, pak by postupovali v rozporu se shora uvedeným ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a kasační námitka stěžovatele je v této části nedůvodná.

K namítanému pochybení žalovaného neprovedením navrženého výsledku policistů Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí z 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že je na správním orgánu, aby rozhodl o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků v jejich prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu musí být dostatečně odůvodněno a vysvětleno.

Z uvedeného plyne, že správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takovéto důkazy nebudou provedeny. Této povinnosti dostáli jak žalovaný tak správní orgán prvního stupně.

V posuzované věci se správní orgán prvního stupně ani nemohl s návrhem stěžovatele na výslech svědků – zasahujících policistů, vypořádat, neboť tento návrh stěžovatel explicitně vznesl až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí učinil na základě skutkového stavu zjištěného z výpovědi stěžovatele (obviněného), obsahující jeho doznání, z úředního záznamu zasahujícího policisty, z oznámení přestupku a rovněž z úředního záznamu o podání vysvětlení, které v době rozhodování orgánu I. stupně vzájemně korespondovaly. Doznání stěžovatele učiněné jak bezprostředně po silniční kontrole dne 20. 10. 2012, tak poté u ústního jednání před správním orgánem dne 29. 7. 2013, tedy o 9 měsíců později, bylo v souladu se

zjištěními zasahujících policistů, jak jsou zachyceny v úředním záznamu a v oznámení přestupku, a správní orgán I. stupně tak zcela důvodně dospěl k závěru, že doznání stěžovatele je věrohodné a že věci proběhly tak, jak stěžovatel tvrdil.

Nesprávně zjištěný skutkový stav stěžovatel namítal až v odvolání, kdy v rozporu s dosavadními vyjádřeními uvedl, že předmětné vozidlo neřídil. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání stěžovatele srozumitelně odůvodnil, proč přes změnu tvrzení stěžovatele svědecký výslech policistů neprovedl. Poukázal na to, že skutkový stav i po odvolání doznání stěžovatele nebyl zjištěn pouze z úředního záznamu o podání vysvětlení stěžovatelem, ale z dalších podkladů – z oznámení přestupku, podepsaném stěžovatelem, které je v souladu s úředním záznamem zasahujících policistů, a dále z výpisu z evidenční karty řidiče (stěžovatele), z oznámení Magistrátu města Plzně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy stěžovateli k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění z 23. 8. 2011, z rozhodnutí Magistrátu města Plzně o zamítnutí námitek proti provedení záznamu bodu z 9. 11. 2011, a rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje z 21. 5. 2012, o zamítnutí odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně o zamítnutí námitek proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče – stěžovatele. Uvedené listinné důkazy správní orgán provedl k obraně stěžovatele, že řídil předmětné vozidlo, aniž věděl o tom, že nemá řidičské oprávnění. Pokud by stěžovatel vozidlo neřídil a nebránil se tím, že nevěděl o tom, že nemá řidičské oprávnění, pak by k této obraně nebylo třeba provádět dokazování. Žalovaný proto považoval zjištěný skutkový stav za dostatečný pro rozhodnutí, bez důvodných pochybností, a naopak navržený výslech svědků za nadbytečný.

Žalovaný i správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem odůvodnili, proč dokazování nedoplnili, s jejich argumentací se ztotožnil i krajský soud a námitka stěžovatele spočívající v nesprávnost zjištěného skutkového stavu neprovedením navržených důkazů tak není důvodná.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že namítaný důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zde není dán, neboť skutkový stav byl zjištěn z důkazů, které mají oporu ve spise, a při jeho zjišťování žalovaný ani správní orgán I. stupně neporušili zákon.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť krajský soud neprovedl jím navržené důkazy (výsledky policistů), které měly dosvědčit, že předmětný přestupek nespáchal, a spokojil se s argumentací žalovaného o nadbytečnosti tohoto důkazu. Rozsudek krajského soudu je tak podle něj nezákonný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, zveřejněném pod č. 10 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu uvedl, že „*zásadám spravedlivého procesu nutno rozumět tak, že v řízení před soudem musí být dána účastníkovi tohoto řízení možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém*

pokračování

rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval, a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy“ (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ads 29/2003 - 105).

Krajský soud se s důvody, pro které neprovedl navržené důkazy – výslechy zasahujících policistů jako svědků – v napadeném rozhodnutí vypořádal tak, že má za to, že skutkový stav byl bez důvodných pochyb a dostatečně zjištěn žalovaným z ostatních podkladů pro rozhodnutí, bez ohledu na to, že žalobce svou výpověď obsahující jeho doznání odvolal. Krajský soud vysvětlil, že tvrzení žalobce, že v předmětné době vozidlo neřídil a tudíž nebyl ani kontrolován policejní hlídkou, neuvěřil a naopak shledal věrohodnou jeho původní výpověď, která zcela koresponduje jak s oznámením přestupku sepsaným na místě kontroly, tak s úředním záznamem o spáchání přestupku sepsaným zasahujícími policisty, tak i s úředním záznamem žalobce o podání vysvětlení, které sice podle názoru krajského soudu nelze ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu považovat za důkazy, jsou ale podklady pro rozhodnutí. Krajský soud tedy důkaznímu návrhu žalobce nevyhověl pro jeho nadbytečnost, neboť to, co mělo být navrženým důkazem vyvráceno, tedy že žalobce řídil předmětné vozidlo v uvedený den, bylo bez důvodných pochybností potvrzeno ostatními podklady pro rozhodnutí včetně provedených listinných důkazů a původní výpovědí žalobce.

Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ztotožňuje. Ačkoliv je soudní přezkum správních rozhodnutí založen na kasačním principu a správní soudy se zabývají věcí v tzv. plné jurisdikci, záleží na uvážení soudu, zda bude opakovat dokazování správního orgánu nebo provádět důkazy nové, nebo zda skutkový stav zjištěný správním orgánem bude považovat za dostatečný a navržené důkazy neprovede, jak tomu je v tomto případě, pokud se s návrhy na provedení důkazů vypořádá přezkoumatelným způsobem. Možností užití úředních záznamů jako podkladů pro rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval výše. Pokud Krajský soud v Plzni hodnotil listiny, jejichž obsah byl správním orgánem přečten u ústního jednání a stěžovatel správnost jejich obsahu nijak nenamítal, ač tuto možnost měl, jako podklady pro rozhodnutí, ze kterých ve spojení s výpovědí stěžovatele (obviněného) a podpůrně dalšími provedenými listinnými důkazy lze zjistit skutkový stav dostatečně pro rozhodnutí, a proto neprovedl další dokazování, pak rozhodnutí krajského soudu netrpí stěžovatelem vytýkanou nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť krajský soud se v rozhodnutí s provedenými i navrženými a neprovedenými důkazy jednoznačně a v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. a §§ 50 a 51 správního řádu vypořádal a kasační stížnost je tak ohledně tohoto vytýkaného důvodu nedůvodná.

Stěžovatel dále zpochybnil posouzení právní otázky krajským soudem, zda jako důkaz lze užít odvolanou výpověď stěžovatele, tedy namítl důvod stížnosti předvídaný v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [spíše důvod předvídaný v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud v napadeném rozsudku uvádí, že „správní orgány za důkaz v dané věci správně považovaly i výpověď žalobce při jednání před správním orgánem I. stupně.

Doznání žalobce tehdy učiněné sice žalobce v odvolání odvolal, tato skutečnost neznamená, že by již nadále nebylo možno tuto výpověď zaznamenanou v protokole o jednání použít....“.

Právo obviněného změnit výpověď učiněnou u ústního ujednání, popř. odvolat doznání, s ohledem na vlastní strategii obrany, vyplývající ze zákazu obviněného nutit k výpovědi a doznání dle § 73 odst. 2 posl. věta zákona o přestupcích, však nevylučuje právo správního orgánu a soudu vyhodnotit tento úkon v kontextu s ostatními skutečnostmi a případně jej označit za nevěrohodný, jak zde učinil krajský soud, pokud odvolání doznání je zcela jednoznačně v rozporu se všemi shromážděnými podklady pro rozhodnutí a vším, co v řízení vyšlo najevo, a je učiněno s velkou časovou prodlevou – v tomto případě stěžovatel doznal vytýkaný skutek – řízení vozidla poté, co proběhl silniční kontrola dne 20. 10. 2012, následně dne 29. 7. 2013 u ústního jednání uvedl, že vozidlo řídil a omlouvá se za své jednání, neboť o tom, že pozbyl řidičské oprávnění nevěděl, a kdyby to věděl, vozidlo by neřídil, a tvrzení o tom, že vozidlo neřídil, činí až dne 13. 9. 2013. Stěžovatel přitom při odvolání svého doznání neuvádí vlastní skutkový děj, což je sice v souladu se shora uvedeným sut. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, nicméně věrohodnost takového úkonu je tím opět snížena. Pokud změněné tvrzení stěžovatele soud vyhodnotil za nevěrohodné, zůstává tímto odvoláním doznání nezměněna výpověď stěžovatele u ústního jednání a pak – pokud je v souladu s ostatními důkazy a podklady pro rozhodnutí – z ní lze učinit skutková zjištění, která tvoří závěr o skutkovém stavu pro rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 9. 10. 2007, č. j. 9 As 37/2007 - 76). Za této situace krajský soud při posouzení nastíněné právní otázky nepochybil a kasační stížnost stěžovatele je ohledně této námitky nedůvodná.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. opodstatněnými, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu